

תת"ע 7689/01/16 - מדינת ישראל נגד מיה נאמני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7689-01-16 מדינת ישראל נ' נאמני מיה
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיה נאמני

הנאשמת

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום ומרשיעה אותה בעבירה על תקנה 9 (א) לתקנות התעבורה.

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 17.1.16, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין סירוב להזדהות בפני שוטר, למסור שמה ומענה, עבירה על סעיף 62(4) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת נהגה בקטנוע, בשעה 13:22 לערך, עברה עבירת תנועה, נעצרה וסירבה למסור פרטיה לשוטרים, ניסתה לעזוב את המקום, לא שיתפה פעולה עם השוטרים וקיללה אותם.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וביום 28.3.16, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה 1 - רס"ל אלעד אטיה, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/1 - דו"ח פעולה, ת/2 - דו"ח עיכוב, ת/3 - מזכר, ת/4 - הודעת תשלום קנס בהקשר לאותו אירוע

עד תביעה 2 - רס"מ גדעון גיטא, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/5

עד תביעה 3 - רס"מ אורנה בר זיו, מטעמה הוגש מזכר, שסומן ת/6

כמו כן, הוגשו בהסכמה, המסמכים הבאים: ת/7 - מזכר שערכה השוטרת רחלי יוספי, ת/8 - מזכר שערך השוטר בן שרעבי.

ע"פ גרסת המאשימה ובהמשך לאמור בכתב האישום, הנאשמת הסיעה על גבי הקטנוע כלב, שישב בסלסלה המונחת בין רגליה, חצתה שטח הפרדה וכאשר עד תביעה 1 סימן לה לעצור את הרכב, כמעט ואיבדה שליטה על הרכב, בגין הכלב. הנאשמת הייתה ללא מסמכים מזהים כלשהם ומשנדרשה, בעקבות עבירות התנועה לעיל, למסור פרטיה בעל פה, סירבה לעשות כן, החלה לצעוק על עדי תביעה 1 ו-2 ולקלל אותם ולאחר שנאמר לה כי תעוכב לתחנת המשטרה, על מנת לזהותה, ניסתה לעזוב את המקום עם הקטנוע והמשיכה לצעוק על השוטרים, שהזעיקו למקום את רחלי יוספי וכאמור ב-7/ת, השוטרת הגיעה למקום, הבחינה בנאשמת יושבת על הקטנוע וצועקת לעבר עד תביעה 2. הנאשמת מסרה לשוטרת את פרטיה בעל פה והסכימה לעלות לניידת המשטרה, ללא התנגדות.

בהגיעה לתחנת המשטרה וכעולה מעדותה של עדת תביעה 3, מ-ת/6 ו-ת/8, הנאשמת זוהתה באמצעות המחשב/טאבלט המשטרתי ובשלב מסוים, החלה שוב לצעוק ולקלל את השוטרים במקום ואת משטרת ישראל ואף ניסתה לעזוב את המקום.

הנאשמת שוחררה מתחנת המשטרה, לאחר שזוהתה ונמסר לה הדו"ח.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד ולגרסתה, היא נהגה בקטנוע, כמתואר לעיל, אך את שטח ההפרדה חצתה רק לאחר ששאלה את עד תביעה 2, אם ניתן לעבור במקום והוא סימן לה להתקרב אליו. בנוגע לכלב, העידה הנאשמת כי מדובר בכלבה קטנה, שישבה בתוך תיק והייתה קשורה. הנאשמת טענה כי עד תביעה 1 לא ראה כלל את האירוע ואילו עד תביעה 2, לא הסכים לשחרר אותה, אף שמסרה לו פרטי זיהוי בעל פה, כיוון ששכחה את ארנקה בתיק אחר. הנאשמת טענה כי מפתחות הקטנוע היו בידה כל העת והיא לא ניסתה להניעו ולעזוב את המקום וכן, ביקשה שוב ושוב מעד תביעה 2 שיתרחק ממנה עם הסיגריה שעישן. לדבריה, המתינה במקום כחצי שעה על מנת שיביאו טאבלט לזהותה ולבסוף, עוכבה לתחנת המשטרה. לגרסת הנאשמת, הייתה בלחץ כיוון שהייתה אמורה לאסוף ילד אוטיסט בו היא מטפלת, מהרחוב, שם המתין לה ושללאחר שעד תביעה 1 אמר לעד תביעה 2, כי אם תנסה לזוז, שייתן לה מכה קטנה, השיבה לו שלבת הקטנה שלו ייתנו מכה קטנה מאחור ולכן, אמר לה העד שיתנקם בה.

ההמתנה לטאבלט נמשכה גם בתחנת המשטרה, לדברי הנאשמת ובמהלך ההמתנה, הגיע שוטר נוסף, בשם אליהו חגיב והחל לצעוק עליה, אף שהייתה מאוד נסערת ובכתה ואפילו, לדבריה, בסוג של התמוטטות עצבים.

לדברי הנאשמת, עדת תביעה 3 נתנה לה כוס מים וניסתה להרגיעה, כיוון שהייתה מאוד נסערת, עקב כליאתה במקום סגור.

ביום 5.4.16, הוריתי למאשימה להמציא לתיק בית המשפט את הנוהל המשטרתי הנוגע לטיפול בנהג שאינו נושא מסמכים מזהים וזאת מתוקף סמכותי על פי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי ומכוח חובתו של בית המשפט לסייע לבעל דין שאינו מיוצג.

הנוהל הוגש ויסומן להלן ב/1.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, מצאתי כי יש לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום ולהרשיעה, מכח הסמכות הנתונה לי בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],

התשמ"ב - 1982, בעבירה של אי נשיאת רישיונות תקפים, בניגוד לתקנה 9(א) לתקנות התעבורה וזאת על יסוד הודאתה המפורשת כי אכן, לא נשאה עמה מסמכים מזהים.

אקדים ואומר כי מדובר באירוע מיותר, שאינו מוסיף כבוד לשני הצדדים.

הנאשמת, כפי שהודתה בבית המשפט, חטאה בכך שלא נשאה עמה מסמכים מזהים ובהמשך, באופן בו דיברה אל עדי התביעה, בין אם מדובר רק במה שהודתה שאמרה, ביחס לבתו של עד תביעה 1.

מנגד, חטאו עדי התביעה בכך שלא פעלו על פי הנוהל המשטרתי, שכן כעולה מ-ב/1, סעיף 4(א) לנוהל קובע, בנוגע לנהג הנעצר לביקור רישיונות או בעקבות עבירת תנועה ואינו נושא מסמכים מזהים, בזו הלשון: **"יזהר (השוטר - הערת בית המשפט) הנהג באמצעות תעודה מזהה או רישיון נהיגה עם תמונה או באמצעי אחר או שיוודא באמצעות בירור אלחוטי/טלפוני. במידה ואין זיהוי וודאי, יעוכב הנהג, בהתאם לחוק, לצורך זיהויו".**

בהמשך, קובע סעיף 4(ב) לנוהל שבנדון: **"יבדקו פרטי הנהג והרכב בשאילתא למחשב משטרת ישראל באמצעות המסוף..."**.

הנאשמת העידה כי מסרה פרטיה בעל פה לעדי תביעה 1 ו-2 ובוודאי שאין מחלוקת, כעולה מ-ת/7, שמסרה פרטיה לשוטרת רחלי יוספי, בטרם עוכבה לתחנת המשטרה.

אציין כי, לעניין זה, קיימת סתירה מהותית בין גרסתם של עדי תביעה 1 ו-2, לפיה, הנאשמת לא הסכימה למסור פרטיה גם לשוטרת יוספי, בטרם עוכבה לתחנה, לבין גרסתה של השוטרת, כעולה מ-ת/7, להלן: **"הגעתי למקום ופגשתי בבחורה אשר יושבת על מושב האופנוע וצועקת על השוטר גדעון גיטא....לאחר מכן אני דיברתי איתה ואמרה לי כי היא עונה לשם מאיה נאמני תז 034440164 אשר מסרה לי אותו בעל פה. נאמר לה כי השוטר אלעד עיכב אותה לצורך זיהוי שתתלווה אליו בניידת לתחנה הנ"ל עלתה לניידת ללא כל התנגדות..."**.

עד תביעה 2, אף הגדיל וציין ב-ת/5: **"לציין שבתחנת המשטרה הנהגת זוהתה על ידי השוטרת רחלי כמיה נאמני תז 034440164"**.

לא שמעתי כל הסבר מהמאשימה, מדוע, לאחר שהנאשמת כבר הזדהתה בעל פה בפני השוטרת יוספי, היה צורך לעכבה לתחנה ולא ניתן היה להסתפק באימות הפרטים ורישום הדו"ח בשטח ולכן, אני קובעת כי, לא היה כל הכרח בעיכובה של הנאשמת לתחנת המשטרה וניתן היה לבצע אימות טלפוני או אלחוטי של זהותה, אל מול המסוף המשטרתי, כנדרש על פי נוהל המשטרה לעיל ובוודאי שלא ניתן לומר כי סירבה להזדהות, כמיוחס לה בכתב האישום.

נוכח האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה לא הוכיחה את המיוחס לנאשמת, בכתב האישום, ברמה הנדרשת במשפט פלילי ומזכה אותה מעבירה של סירוב להזדהות בפני שוטר, אך נוכח הודייתה וכמפורט לעיל, מרשיעה אותה בעבירה של אי נשיאת מסמכים, בניגוד לתקנה 9(א) לתקנות התעבורה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ו, 02 מאי 2016, במעמד הצדדים